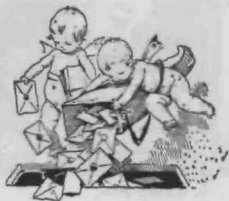

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Spoštovani gospod Doropoljski!

Posiljam Vam to risbo, da vidite, da se Vas spominjam ter Vam izročam najlepše pozdrave. Prosim, natisnite v „Zvončku“ samo en stavek, da bom vedela, ali Vam ugaja. Jako Vam bom hvaležna. Još jedan put najlepši pozdrav!

Nuša Jurkova.

Odgovor:

Ljuba Nuša!

Ali mi ugaja Tvoja risba? Da! Napravila si lepo pokrajinsko sliko. Vidim, da imaš mnogo spretnosti v risanju po naravi. To me veseli in le želim, da bi se v risanju izurila — do popolnosti. Pa tudi hrvaško znaš. Prav je tako! Hrvatji so naši bratje. Ako se učimo njihovega jezika, jim izkazujemo ljubezen in spoštovanje.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V eni številki „Zvončka“ ste izrazili željo, pogovarjati se pismeno s slovensko mladino. Naš gospod nadučitelj je tako dobroten, da nam daje čitati „Zvonček“. Dobila sem isti kotichek, v katerem ste se želeli pogovarjati, in sem se namenila, da Vam pišem. Prosim torej, blagovolite prečitati te vrstice. Približeval se je god matere. Na ta dan sem se že dolgo veselila. A žalibog, prišlo je nekaj, kar je zagrenilo moje veselje. Mojega edinega brata je pokosila nemila smrt v vojaškem stanu v daljnem svetu. To mi je zadajalo veliko rano v srce. Zdaj sem Vam že potožila svojo žalost. Prosim Vas, blagorodni gospod, če Vas smem vprašati, kako se Vam godi? Ali Vam ugaja v Idriji in če je to Vaš rojstni kraj? Kje ste prebivali v mladostnih letih? Imate li kaj sorodnikov? Ali je velik rudokop v Vašem okraju, kjer kopljejo živo srebro, koliko delavcev dela v njem? Zdaj sem Vas že, blagorodni gospod, dovolj vprašala, prosim, ne štejte mi v zlo, da sem tako radovedna.

Prsrčno Vas pozdravljam ter ostajam Vaša prijateljica

Kristina Marušková,
učenka III. razreda v Gornji Poljskavi.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Predvsem Te pomilujem, ker Ti je smrt ugrabila edinega brata. Smiliš se mi, a tudi Tvojo mater pomilujem. Ta še bridkeje čuti to izgubo. — Radovedna si, to je res. Rada bi, da ti napišem kar ves svoj življenjepis. No, tega ne utegnem. Ugaja mi povsod, kamor me žene moj poklic, ako vidim, da ima moje delo uspeh. V mladostnih letih sem pival v svojem rojstnem kraju — ki pa ni Idrija — a kmalu sem moral v šole — po svetu. Idrijski rudnik je jako velik, razprostira se po vsem mestom. V njem dela nad 1000 delavcev, eni podnevi, drugi ponoči. Ubogi ljudje so to, ki si morajo s težkim in nevarnim delom služiti svoj uborni kruh.

*

Preljubi gospod Doropoljski!

Na Miklavžev večer ni bilo ne letos ne lani nobenega Miklavža. Na Pаметvo je bilo letos slabo, ker je bilo mrzlo in smo imeli debel sneg. Vendar sem hodil ves dan tepeškat in sem dobil 88 vinarjev, zvečer sem pa prišel ves premrzol domov. Skoda, da ste tako daleč, bi Vas tudi malo natepeškali. — Na Sveti večer je bilo prav veselo. Letos se prav živo vozimo po ledu in sneg mečemo, da kar brni. — Preljubi gospod Doropoljski! Ko odrastem, bi bil rad duhovnik ali pa učitelj. Prav dobro mi gre.

Srčno Vas pozdravlja

Vuzem Janez,
učenec IV. razreda pri sv. Urbanu.

Odgovor:

Dragi Janko!

Ti bi me pa hotel kar nabiti! To je še dobro, da mi je znan pomen tepeškanja, sicer bi se Tvoje grožnje kar zbal in bi se na Pаметvo (tepežni dan — spomin nedolžnih otrok) ne upal priti k sv. Urbanu pri Ptaju. — Tepeškanje ni povsod v navadi. So nekateri kraji na Slovenskem, kjer tega sploh ne poznajo, v drugih pa ne tepeškajo samo otroci, ampak tudi odrasli, in to deloma na sirov način. Pa tudi otroci zlorabljajo tupatam to svojo „pravico“, postajajo nadležni in kažejo s tem svojo neolikanost. Ker pa nekateri mojih ljubih prijateljev morda ne bo vedel, kaj je tepeškanje, jim moram razjasniti njega pomen in način. — Učili ste se v šoli, kako so hoteli Kristusa že kot otroka umoriti. Ker pa niso vedeli za njega, so pomorili vse male dečke, češ, tako bomo že tudi pravega umorili. Ta pa je bil medtem že na varnem v Egiptu. Spomin teh nedolžnih otrok obhajamo tretji dan po Božiču, in to je Pаметvo ali tepežni dan. Ta dan imajo otroci pravico, da smejo tepsti odrasle ljudi. S šibico hodijo od hiše do hiše in kogar srečajo, vsakega s šibo rahlo švrknejo.